

μαζεύεται τρομαγμένη :

— Τί είνε ; τής φωνάζω...
— Ο βαρκάρος είχε ξαπλωθεί υπροστά και κοιμότανε ήσυχος, αφού τα κουπιά πιά τα είχαμε άφήσει. Έκείνη μού έδειξε μὲ τὸ χειρὶ τῆς ἔνα σημεῖο τῆς θάλασσας πρός τὰ δεξιά μου...

— Κύντα μού λέει ;... μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεψε ἀπ' τὸ φόβο...
— Τοιγια γύρισα, πραγματικῶς δικαιολόγησα μέσα μου τὴν τρομάρα ποὺ είχε πιάσει τὴν συνταξειδιώτισσά μου.

Λίγο πιὸ πέρα ἀπ' τὴ βίσκα μας, στὸ φῶς τῆς Σελήνης, ἀντίκρυσα μὲ τὰ ἴδια μου τὰ μάτια, τὸν φίλο μου τὸν Τζών Βάνσιταρ ογκινὸν μέσο στὴ θάλασσα... Εἶνε ἀπίστευτο κι' ὄμως ἀλληθινό, πολὺ γυμνὸν, τὸ είδα μὲ τὰ ἴδια μου τὰ μάτια, ἐγώ, ἐγώ... ἐγώ ὁ κ. ἀλληθινό, τὸ είδα μὲ τὰ ἴδια μου τὰ μάτια, ἐγώ, ἐγώ... ἐγώ ὁ κ. ἀτκινσόν... Ποτὲ μου δέν είχα ἴδη ἀνδρῷ πινο πρόσωπο πιὸ καθαρό αὐτὸ τὸ πρόσωπο τοῦ Τζών Βάνσιταρ, ποὺ φανερωθήκη ἔκεινο τὸ βράδυ, μπροστά μας... Ἡ λάμψη τῆς Σελήνης ἔπεφτε ἐπάνω του καὶ τὸν φωτίζε... ὁ Τζών Βάνσιταρ, ὀλόκληρος, μὲ τὸ κεφάλι ὅρθι, μὲ τὰ μάτια ἀνοιχτά μᾶς κύτταζε...

Συντειρωθήκαμε καὶ οἱ δύο καὶ φωνάζαμε τὸν βαρκάρη...

Μόλις ὄμως ἀκούστηκε ἡ φωνὴ μου, τὸ φάντασμα χάθηκε... καὶ δέν ξαναφάνηκε πιά...

Τότε ἡσυχάσαμε καὶ ἀφήσαμε τὸν βαρκάρη νὰ κοιμηθῇ, ἀφοῦ δέν είχε ξυπνήσει μὲ τὴν πρώτη φορά ποὺ τὸν φωνάζαμε...

Ἡ κυρία Βάνσιταρ δέν μποροῦσε ὄμως νὰ ἡσυχάσῃ ἔντελλως. Κάτι τὴν ἔτρωγε... Μοὺ ἔλεγε πώς τὸ φάντασμα αὐτὸ τοῦ ἀνδρὸς τῆς δέν μποροῦσε παρὰ νὰ είνε ὁ προάγγελος καμιαῖς νέος συμφορᾶς μετὰ τὸν θάνατο τοῦ πατέρα τῆς...

Προσπάθησα νὰ τὴν ἡσυχάσω λέγοντας τῆς πώς ὕσως νὰ μᾶς φάνηκε, χωρὶς νὰ ἐπρόκειτο περὶ φαντάσματος, ὅπως πολλὲς φορὲς συμβαίνουν τέτοια πράματα, τῆς ἐμίλησα γιὰ ὀπτικὲς ἀπάτες ἀλλὰ ἡ κυρία Βάνσιταρ δέν ησύχαζε...

Πλησιάζαμε νὰ φθάσουμε στὰ ἔργοστάσια, δταν ὁ βαρκάρης ξύπνησε καὶ πήρε τὰ κουπιά, γιατὶ ὁ αὔρεμος είχε λίγο πέσει καὶ δέν ἔπιανε καλά τὸ πανί μας. Σὲ μισὴ ὥρα ἡ κυρία Βάνσιταρ κι' ἐγώ ἀποβιβαζόμαστε στὴν παραλία καὶ συμφωνήσαμε ἔνα ἀμάξι ποὺ θὰ μᾶς πήγαινε στὸ σπίτι τοῦ ἀνδρὸς τῆς, λίγο πιὸ μέρα ἀπὸ τὰ ἔργοστάσιά του.

— Ναὶ ! στὸ σπίτι τοῦ Τζών Βάνσιταρ... εἴπα στὸν ἀμαξᾶ...

— Στοῦ ἀδελφοῦ του θὰ πάμε, εἴπε ὁ ἀμαξᾶς γιατὶ τὸ σπίτι τοῦ κ. Τζών είναι κλειστό...

— Κλειστό ;... Γιατὶ ;

— Μὰ δὲν ξέρετε Κύριε, δτι ὁ κ. Τζών, ἔπεσε στὴν θάλασσα χθὲς τὸ βράδυ καὶ πνίγηκε...

— Πνίγηκε... φώναξα... Θεέ μου !... καὶ γυρίζοντας βλέπω τὴν Κυρίαν Βάνσιταρ νὰ κλονιζεται καὶ νὰ πέφτει λιπόθυμη στὰ χέρια μου. Μὲ τὴν βοήθεια τοῦ ἀμάξη ποὺ ἔτρεξε ἔκεινη τὴν στιγμὴ καὶ τοῦ βαρκάρη μας, τὴν ἐπαναφέραιε στὶς αἰσθήσεις τῆς...

— "Οταν μπήκαμε στ' ἀμάξη ὁ κ. Βάνσιταρ, ἀφοῦ μὲ κύτταξε λίγο μὲ τὰ μεγάλα τῆς γαλανὰ μάτια, μοὺ εἴπε μὲ θλιβερὸ τόνο φωνῆς...

— Τὸ φάντασμά του μᾶς τὰ είπε ὅλα !... Εἴδατε ποὺ δέν θέλατε νὰ τὸ πιστέψετε ;...

Δὲν τῆς είπα τίποτε ἔκεινη τὴν στιγμὴ. Τὴν κύτταξα μόνο σιωπηλὸς καὶ τὴν εἶδα νὰ σκουπίζῃ μὲ τὸ μαντήλι της ἔνα ἀκόμα δάκρυ ἀπ' τὰ μάτια της...

Conan Doyle

ΤΟ "ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ", ΤΟΥ 1927

'Αληθινὸν θαῖμα ἐμφανίσεως, ὑλῆς, περιεχομένων. 'Ο καλύτερος σύντροφος γιὰ τὶς γιοτρές. Τὸ καλύτερο δῶρο. 'Αληθινὴ ἀπόλαυσις. Ξένα διηγήματα, ίστορικές σελίδες, ἀνέρδοτα, ἀστεία, ποιήματα, παραυθία καὶ ἀκόμη τὰ «Περιστένα Μεγαλεία», διήγημα τοῦ «Ο μπάρος Μάροκος, ὁ μάγειρας» ναυτικὴ ἥθυογραφία τοῦ Κ. Φαλτάϊτς, «Η ιστορία ἐνός σκύλου» τοῦ Χάρο Σταματίου, «Θούφαλα» τοῦ Δ. Γρ. Καρμεσύρωγλου. «Τὸ Στοιχειωμένο Στίτι» τοῦ Στάμ. Στάμ. «Θαλασσινό» τοῦ Ρώμου Φιλύρα, «Τὸ Χριστούγεννα τοῦ Παπᾶ Βαγγέλη» διήγημα τῆς Γεωργίας Ταρσανῆ, «Η φλόγα» μωνόπρατο δράμα τῆς Αἰμιλίας Στ. Δακρνη, «Τὸ κάπνισμα ἐν τῷ Ελληνικῷ Θεάτρῳ» τοῦ Ν. Ι. Λάσκαρη, «Ποίημα τοῦ Δεληκατερίνη», «Φρέσκα στὴ Γανούν» μωνόπρατη κυμωδία τοῦ Θ. Συναδίνου, «Τὶ ήταν ὁ πατέρας του» τοῦ Στεφ. Δάφνη, «Τραγούδια» τοῦ Τιμ. Μωραϊτίνη, «Ο χωρισμός» τῆς Μυρτιώτισσας, κ.λ.π. κ.λ.π.

ΜΙΚΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η ΔΙΣ ΜΑΡΣ ΚΑΙ ΤΟ ΚΙΤΡΙΝΟ ΒΕΛΟΥΔΟ

· Η δις Μάρς δὲν ἔταν μόνο διάσημος ἥθυοποιός. Εἶχε τὴν ιδιότητα νὰ λανσάρῃ τὴ μόδα καὶ ἐθεωρείτο ἡ κομψότερα γυναικα τῆς Γαλλίας.

Κάποτε ἡ δις Μάρς ενδιόσκετο εἰς τὴν Λιών, ὃπου ἔδιδε παραστάσεις. Τὴν ἐποίησην τῆς ἀφίξεως τῆς, ἔξεπλάγη πολὺ, δταν είδε νὰ φθάνῃ στὸ ξενοδοχεῖο τῆς ἔνας ἐμπορός τῆς πόλεως.

— Δεσποινίς, εἴπε ἔκεινος, μὲ συγχωρεῖτε ποὺ σᾶς ἔνοχλω. Μπορεῖτε ὄμως νὰ μὲ κάμετε πλούσιο, ἀν θέλετε...

— Ἐγώ, κύριε ! θὰ εἴμοιν πολὺ εὐτυχῆς ἀν μποροῦσα νὰ κατορθώσω αὐτὸ ποὺ λέτε. Μὰ μὲ ποιὸ μέσο σᾶς παραγαλῶ ;

— Θά μὲ κάμετε πλούσιο ἀν δεχθῆτε αὐτὸ τὸ θυατίριο.

Καὶ ἀμέσως ἔξεπιλωσε στὸ τραπέζιο της μέτρα κίτρινου βελούδου. · Η δις Μάρς ἔνομισε πώς είχε νὰ κάμη μὲ κανένα τρελλό.

— Θεέ μου ! εἴπε κάπως ταραγμένη, τὶ θέλετε νὰ κάμω μ' αὐτὸ τὰ βελούδο;

— Ἔνα φόρεμα δεσποινίς. · Οταν σᾶς ἰδοῦν μ' αὐτὸ τὸ φόρεμα, τὸ θυατίριο μου θὰ γίνη τῆς μόδας, καὶ ἔτοι μὲ κάμετε πλούσιο.

— Ἄλλα, κύριε, καμιαῖα κυρία δέν φορεῖ κίτρινο χρῶμα. Δέν είνε διόλου τῆς μόδας.

— Ἀκριβῶς γι' αὐτό. Πρόκειται νὰ γίνη τώρα τῆς μόδας. Μὴ μοὺ ἀρνηθῆτε τὴ γάρι ποὺ σᾶς ζητῶ, πρός Θεού !

· Η δις Μάρς ὑπερσέθη νὰ τὸν κάμη, μᾶλλον γιὰ νὰ τὸν ξεφορτωθῇ.

— Οταν ἔφτασε στὸ Παρίσι, εἴπε εἰς τὴν μοδίστρα τῆς.

— Πρόέπει νὰ σοῦ δείξω ἔνα κίτρινο βελούδο ποὺ ἔφερα ἀπὸ τὴ Λιών. Θὰ μού πής σὲ τὶ μπορεῖ νὰ μοῦ χρησιμεύσῃ.

— Αὐτὸ τὸ βελούδο είνε πολὺ καλῆς ποιότητος. · Άλλα τὶ νὰ τὸ κάμω.

— Μοὺ τὸ ἔδωσαν νὰ κάμω ἔνα φόρεμα.

— *Ενα φόρεμα ! *Ενα κίτρινο φόρεμα ! Τὶ κίτρινο φόρεμα ! Ποτὲ δέν ἔβγηκε ἀπὸ τὸ κατάστημά μου φόρεμα κιντρίνου χρώματος.

— Λοιπὸν ἀς δοκιμάσωμε. Μπορεῖ καὶ νὰ πετύχῃ.

— Πολὺ καλά ! *Εσείς μπορεῖτε νὰ τὸ ἔπιβάλετε. · Όλα σᾶς πηγαίνουν.

· Επέρασαν μερικὲς ἡμέρες. Στὸ θέατρο ἔδιδετο μιὰ νέα παράστασις, τὸ «Στοίχημα» μὲ πρωταγωνιστὰς τὴν δεσποινίδα Μάρς καὶ τὸν μεγάλον ἥθυοποιὸ Τάλμα. · Η δις Μάρς ἐφόρεσε ἀπὸ τὸ νωρὶς τὸ κίτρινο βελούδενιο φόρεμα, καὶ ὅταν ἔτελείστησε τὴν τουαλέτα τῆς κυττάχθηκε στὸν καθόρεπτη.

— Εἶναι ἀδύνατον νὰ παρουσιασθῶ μ' αὐτὸ τὸ φόρεμα, εἴπε στὴν καμαριέρα τῆς. Καρολίνα, φέρε ἔδω τὸν διευθυντὴ τῆς σκηνῆς. · Ας ἀλλάξουν τὸ πρόγραμμα γιατὶ δέν μπορῶ νὰ παρουσιασθῶ ἔτοι.

· Ο διευθυντὴς τῆς σκηνῆς τοῦ κάκου προσεπάθησε νὰ μεταπεισῇ τὴν καλλιτέχνιδα. Τὴν στιγμὴν ἔκεινη μπήκε στὸ καμαρίνι τῆς ὁ Τάλμα, ὁ ὄποιος είχε ἔξαιρετικὸ γοῦστο γιὰ νὰ διακρίνῃ μιὰ ψιλοφή τουαλέτα. · Ήξενρε ποιὸ καρδιάτα στὴν ήλικία, στὸ πρόσωπο, καὶ ποιὸ ἔντυπο στὸν καθένα στὴν πλατεία.

— Κύτταξε τὶ γελοία ποὺ είμαι μ' αὐτὸ τὸ κίτρινο φόρεμα ! τοῦ είπε ἡ δις Μάρς. Δὲν μοιάζω μὲ καναρίνι ;

— Γελοία ; Πέτο πὼς είσαι θαυμασία, ἀγαπητή μου. · Η τουαλέτα σου είναι ἀριστούργημα. Πηγαίνει θαυμασία μὲ τὸ χρῶμά σου, μὲ τὰ ὄφατα μαλλιά σου, μὲ τὰ μάτια σου. Τὸ κίτρινο πάει ώραιότατα στὴς μελαγχολινές. Ποτὲ δέν σὲ είδα τόσο ωμοφροφή !

— Αὐτὰ μού τὰ λές γιὰ νὰ παίξω.

— Σοῦ δρκίζομει στὴν τιμὴ μον πῶς είμαι ειλικρινῆς καὶ ὅτι δέν ἔχεις μεγάλη ἔπιτυχία μ' αὐτὸ τὸ φόρεμα. Δέν μοιάζεις μὲ καναρίνι, ἀλλὰ μὲ πολύτιμο λίθο. Δέν είσαι ἀλλωστε τὸ διαμάντι πηγαίνουν.

— Η δις Μάρς ἐπείσθη στὰ λόγια του ἀλλὰ καὶ ἔκαμε τὴν ἐμφάνιση τῆς στὴ σκηνὴ. · Ενας ψιλυδος θαυμασμοῦ τὴν ὑπερδέχησε καὶ ὅλωντες εκαρφώθησαν ἐπάνω της. Θερμά χειροκοπήματα την ὑπερδέχησαν καὶ σὲ κλειστὴ σάλα ἀντίχησε ἡ ἔξης φράσις.

— Τί χαριτωμένη τουαλέτα !

Τὴν ἀλλή μέρα ὅλο τὸ Παρίσι μιλούσε γιὰ τὸ κίτρινο βελούδενιο φόρεμα τῆς δεσποινίδος Μάρς. · Υστερα ἀπὸ ὀκτὼ ἡμέρες δέλες ἡ Παρισινές φοροῦσαν κίτρινα φορέματα. · Η μοδίστρας δέν ἐποφθαμαν ἀπὸ τὶς παραγγελίες.

· Οταν ἡ δις Μάρς ἐπέστρεψε εἰς τὴν Λιών, υστερα ἀπὸ μερικά χρόνια, δι βιομήχανος ποὺ είχε γίνει πλούσιος, ἔδωκε πρόσωπα της μιὰ ώραιοτάτη έσορτη εἰς τὴν ἐπαυλήν, ποὺ είχε ἀγοράσει μὲ τὴν πώλησην τοῦ βελούδου του.